

#1 NEW YORK TIMES
bestselerių autorė

skaityk. juokis. mylėk.

susan
mallery

ten, kur laukia meilė #2

*Greisės
svajonė*

Knygute.lt

Susan Mallery

**GREISĖS
SVAJONĖ**

Dviejų knygų serija
„Ten, kur laukia meilė“
Antra knyga

Versta iš: Susan Mallery, Falling for Gracie,
Harlequin Books, 2005

© Susan Mallery, 2005

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Redagavo Indrė Viliūnaitė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų kalbos, 2018

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2018

© iStockphotos.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-1042-7

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2024

~ 1 ~

- Greise? Greise Lendon, čia tu?

Pričiupta motinos kieme su laikraščiu vienoje rankoje ir kavos puodeliu kitoje, Greisė Lendon ilgesingai pažvelgė į namo duris, viliojančias pasprukti.

Dar galėtų pabėgti, bet tada nemandagiai pasielgtų su Junise Bakster, į devintąją dešimtį įkopusia motinos kaimyne. O Greisė juk gerai išauklėta.

Ji nusibraukė nuo veido po miego susivėlusius plaukus ir, avėdama jaunesnės sesers šlepetes su paukštuku Tvyčiu, nušliurino prie neaukštos medinės tvoros, skiriančios Lendonų ir Junisės Bakster kiemus.

- Labas rytas, ponია Bakster, - pasisveikino ji, vildamasi, kad balsas skamba džiugiai. - Taip, čia aš. Greisė.

- O dangau, tikrai tu. Visą amžinybę tavęs nemačiau, bet, prisiekiu, būčiau bet kur atpažinusi. Kiek metų praėjo?

- Keturiolika.

Pusė jos gyvenimo. Greisė karštai vylėsi, kad

žmonės bus ją pamiršę.

– Nieko sau. Tu labai graži. Kai išvykai – tik neįsižeisk, – buvai klaikiai negražus vaikas. Net tavo vargšė motina nerimavo, kad neišgražėsi, bet tapai dailia moterimi. Tokia skaisti ir graži it tiesiai nuo žurnalo viršelio.

Greisė nenorėjo prisiminti bjauriojo ančiuko laikotarpio, trukusio beveik šešerius metus.

– Ačiū, – ištarė slinkdama prieangio link.

Junisė pasitaisė žvilgančias šalną primenančias garbanas ir pabilsnojo pirštu į smakrą.

– Žinai, kaip tik kalbėjau si apie tave su drauge Vilma. Sakėme, kad jaunimas šiais laikais nemoka įsimylėti. Žinai, kaip rodo filmuose ar kaip kad tu mylėjai Railį Vaitildą.

O Dieve, o Dieve, o Dieve. Tik ne Railis. Galima kalbėtis apie bet ką, tik ne apie jį. Praėjo šitiek metų, nejau negalima pamiršti, kad ji pauglystėje garsėjo kaip pamišusi persekiotoja?

– Aš jo nemylėjau, – išsigynė Greisė, svarstydamą, kodėl po tiek metų sutiko grįžti namo. Ak, taip, tiesa. Dėl jaunėlės sesers vestuvių.

– Buvai tikros meilės pavyzdys, – toliau kalbėjo Junisė. – Didžiukis savimi. Mylėjai tą vaiką visa širdimi ir nebijojai to parodyti. Tam reikia ypatingos drąsos.

„Arba pamesti kelis varžtelius“, – vangiai šypsodamasi pamanė ji. Vargšas Railis. Ji jo gyvenimą pavertė tikru pragaru.

– O dar tas žurnalistas parašė apie tave į miestelio laikraštį, todėl visi žinojo tavo istoriją, – pridūrė Junisė. – Sulaukei šlovės.

– Veikiau nešlovės, – burbtelėjo Greisė, prisiminusi, kokia pažeminta jautėsi per pusryčius skaitydama apie savo jausmus Railiui.

– Vilmai labiausiai patiko, kai užkalei jo merginos duris ir langus, kad ji negalėtų išeiti į pasimatymą. Neblogai. O štai man labiausiai patiko, kai ana ten atsigulei priešais jo automobilį. – Junisė parodė kelio atkarpą priešais savo namą. – Viską mačiau. Sakei, jog per karštai ji myli, kad leistum vesti Pemę ir, jei jis nenutrauks sužadėtuvių, verčiau lai pervažiuoja tave ir užbaigia kančias.

Greisė susilaikė nesudejavusi.

– Aha, *tikrai* smagus nutikimas.

Kodėl kitiems žmonėms niekas neprikaišioja gėdingų vaikystės poelgių, o štai apie ją visi tik ir kalba?

– Tikriausiai turėčiau atsiprašyti Railio.

– Jis grįžo į miestelį, – linksmi pranešė Junisė.

– Žinai?

Kadangi beveik visi, su kuriais teko susitikti pastarąsias dvi dienas, tai pasakė, taip, ji žino.

– Tikrai?

Senutė pamerkę akį.

– Jis vėl vienišas. O tu, Greise? Turi brangų žmogų?

– Ne, bet šiuo metu visą dėmesį skiriu darbui ir...

Junisė išmintingai linktelėjo.

– Tai likimas. Taip ir yra. Likimas jus vėl suvedė ir suteikė antrą galimybę.

Greisė žinojo: verčiau nuoga į dilgėlyną įlįs, nei vėl turės reikalų su Railiu Vaitfildu. Ji nenorėjo vėl būti pažeminta. Be to, jis tikriausiai pasiryžęs bet ką iškęsti, kad tik su ja nesusitiktų.

– Jūs labai maloni, bet vargu ar...

– Gal jis vis dar tave įsižiūrėjęs, – tarė Junisė. Greisė nusijuokė.

– Ponia Bakster, jis manęs bijojo. Dabar mane išvydęs rėkdamas pasileistų priešinga kryptimi. Ar kas nors galėtų jį dėl to kaltinti?

– Kartais vyrą reikia stumtelėti.

– Kartais vyrui reikia duoti ramybę.

Ji taip ir ketino elgtis. Daugiau nelakstys pas-
kui Railį. Tiesą sakant, apskritai vengs visų

renginių, kuriuose galėtų jį sutikti. O jei juodu vis dėlto susidurs, ji elgsis šaltai, mandagiai ir abejingai. Gal net nepasisveikins su juo. Jausmų, kuriuos kadaise puoselėjo Railiui, seniai neliko. Jie išblėso. Ji seniai jį pamiršo.

Be to, dabar yra kitokia moteris. Maloni. Brandi. Nebesielgia kaip persekiotoja.

– Su kuo kalbėjaisi? – paklausė Vivjena, Greisei įžengus į Londonų virtuvę. – Ar ponja Bakster privertė su ja šnektelėti?

– O taip, – Greisė padėjo laikraštį ant stalo ir godžiai atsigėrė kavos. – Prisiekiu, toks jausmas, kad iš miestelio išvykau ne prieš keturiolika metų, o praėjusią savaitę.

– Seniems žmonėms laikas eina kitaip, – pasakė Vivjena, papurtė rausvai gelsvas garbanas ir nusižiovavo. – Be to, jie per anksti keliasi. Mama šįryt iš namų išlėkė dar prieš septynias.

– Ji kažką minėjo apie ypatingą šeštadienio išpardavimą parduotuvėje, – Greisė prisėdo ant taburetės priešais stalą ir pasidėjo puodelį. – O tu turėtum jai padėti.

– Žinau, – Vivjena pasirąžė. – Pati kalta, kad išsirinkau suknelę už tris tūkstančius dolerių. Teko rinktis: suknelei išleisti visą biudžetą ir

nepasiūlyti svečiams vaišių arba prisidėti savo pinigais. – Ji išsišiepė. – Bent jau už dyką gausiu nuostabų vestuvinį tortą.

– Kaip tau pasisekė.

Greisė, nuotakos sesuo, pasisiūlė pokyliui iškepti tortą. Ji nužvelgė prie sienos prisegtą kalendarį. Iki vestuvių liko lygiai penkios savaitės. Išmintinga moteris būtų nesirodžiusi iki paskutinės minutės, atvykusi nešina tortu, atšventusi ir dingusi. Tačiau paniški mamos, Vivjenos ir kitos sesers Aleksės skambučiai nedavė ramybės, kol Greisei padidėjo skrandžio rūgštingumas. Galiausiai ji sutiko grįžti namo ir padėti surengti vestuves.

Mainais turėjo kepti tortus svetimoje nepatikimoje orkaitėje ir leisti kankinama senučių, kurios vis norėjo kapstyti abejotinuose Greisės jaunystės meilės reikaluose.

– Ne taip įsivaizduoju linksmybes, – sumurmėjo ji, neatitraukdama lūpų nuo kavos puodelio.

Vivjena išsišiepė.

– Ar ponja Bakster užsiminė, kad Railis Vaitildas grįžo į miestelį?

Greisė pervėrė ją žvilgsniu.

– Ar tau nereikia į darbą?

Vivjena nusijuokė ir nulėkė prie laiptų.

Greisė nulydėjo seserį akimis, išskleidė laikraštį ir nusiteikė ramiam rytui. Po pietų kraustysis į namą, kurį išsinuomojo šešioms savaitėms, kol viešės miestelyje, bet iki tol buvo laisva, tik...

Atsilapojo užpakalinės durys.

– O, gerai. Nemiegi. – Aleksė, trejais metais vyresnė Greisės sesuo, apsidairė. – Kur Vivjena?

– Ruošiasi eiti į statybinių prekių parduotuvę.

Aleksė susiraukė.

– Maniau, jau bus išėjusi. Išpardavimas prasideda aštuntą, tiesa?

– Nežinau, – prisipažino Greisė.

Ji namo grįžo prieš geras dvi dienas, bet vis dar pratinosi. Aleksė ir Vivjena užaugo šiame name, o Greisė išvyko tą vasarą, kai jai sukako keturiolika, ir niekada negrįžo.

Aleksė įsipylė kavos ir prisėdo greta Greisės.

– Reikia pasikalbėti, – tyliu virpančiu balsu pareiškė vyresnioji sesuo. – Tik neprasitark Vivjenai. Ir mamai. Nenoriu, kad jos nerimautų. Vestuvės kelia daug rūpesčių.

– Gerai, – lėtai ištarė Greisė, žinodama, kad nėra prasmės klausti, ar viskas gerai. Jei viskas būtų gerai, Aleksė nesėdėtų čia apimta

panikos, prašydama niekam neprasitarti.

– Tai dėl Zikio, – paaiškino Aleksė ir suspaudė lūpas. – Po velnių, žadėjau sau neverkti.

Greisė įsitempė. Zikis ir Aleksė susituokę penkerius metus – kiek jai žinoma, laimingai.

Aleksė įkvėpė ir atsiduso.

– Man atrodo, jis užmezgė romaną.

– Ką? Nejmanoma. Jis dėl tavęs galvą pameitęs.

– Aš irgi taip maniau, – Aleksė laisvąją ranką nusišluostė akis. – Tiesiog... – Virš galvų sudundėjus žingsniams, ji nutilo. – Kiekvieną vakarą jis dingsta ir grįžta tik trečią arba ketvirtą valandą nakties. Kai prašau paaiškinti, kas vyksta, jis teisinasi iki vėlumos dirbęs prie rinkimų kampanijos. Bet aš juo netikiu.

Greisė neskubėdama užvertė laikraštį.

– Kokios kampanijos? Maniau, kad Zikis draudimo agentas.

– Taip, bet jis vadovauja Railio Vaitfildo mero rinkimų kampanijai. Nežinojai?

Paaiškėjo, kad Greisė atitrūkusi nuo miestelio aktualijų.

– Kada tai prasidėjo?

– Prieš kelis mėnesius. Jis pasamdė Zikį, nes...

Ant laiptų subildėjo žingsniai. Po kelių sekundžių virtuvėje pasirodė Vivjena.

– Sveika, Alekse, – pasisveikino ji, pindamasi ilgus plaukus. – Nori šiandien parduotuvėje mane pavaduoti?

– Nelabai.

Vivjena išsišiepė.

– Paklausti juk galima. Einu vergauti, kad sumokėčiau už vestuvinę suknelę. Be manęs nesilinksminkite.

Jai išėjus užpakalinės durys užsitrenkė. Po minutės automobilio variklis suūžė, sučiaudėjo ir užsivedė.

Aleksė priėjo prie virtuvės lango virš kriauklės ir pažvelgė į gatvę.

– Gerai, išvažiavo. Kur sustojome?

– Pasakojai, kad tavo vyras dirba Railiui Vaitildui. Kaip tai atsitiko?

– Baigęs koledžą Zikis dvejus metus dirbo senatoriui iš Arizonos. – Atsisukusi į Greisę ir nušypsojusi Aleksė šiek tiek atsipalaidavo. – Lankiau Arizonos valstijos universitetą, o jis... – Aleksė papurtė galvą. – Dieve, tai buvo taip seniai. Negaliu patikėti, kad jis galėtų šitaip su manimi pasielgti. Labai jį myliu ir m-maniau... – jos balsas lūžo. – Ką man daryti?

Greisę apėmė nemalonus jausmas, lyg būtų įstrigusi iliuzijų kambaryje. Niekas neatrodė taip, kaip turėtų atrodyti, ir ji nežinojo, kaip ištrūkti.

Taip, Aleksė ir Vivjena – jos seserys. Jos šeima. Visos panašios, todėl niekas nesuabejotų genetiniu ryšiu. Ilgi šviesūs plaukai – Aleksės šviesiausi, Vivjenos rausvo atspalvio, o Greisės aukšiniai, – didelės mėlynos akys ir panašus vidutinis kūno sudėjimas. Bet ji pusę gyvenimo su seserimis bendravo per atstumą. Nemokėjo taip staiga vėl užmegzti artimo ryšio.

– Juk nežinai, ar Zikis iš tikrųjų elgiasi netinkamai, – pasakė Greisė. – Gal jis *tikrai* rūpinasi kampanijos reikalais.

– Nežinau, bet ketinu išsiaiškinti, – sesuo žengė priekin.

Greisę, kuriai ir taip graužė skrandį, apėmė negera nuojauta.

– Gailėsiuosi to paklaususi, bet kaip ketini tai padaryti?

– Paseksiu jį. Šįvakar jis sakė eisiąs susitikti su Railiu ir aš ten nueisiu.

– Ne pati geriausia mintis pasaulyje, – siekdama kavos puodelio pareiškė Greisė. – Patikėk manimi. Kalbu iš patirties. Iš patirties su Railiu.

- Vis tiek eisiu, - tarė Aleksė apsiašarodama,
- ir man reikia tavo pagalbos.

Greisė padėjo kavos puodelį.

- Ne. Ne. Alekse, negaliu. Ir tu negali. Tai beprotybė.

Sesers skruostais ritosi ašaros. Jos mėlynas akis aptemdė skausmas. Aleksė atrodė kaip kanikinė ir Greisė nežinojo, kaip tam atsispirti. Bet pamėgino.

- Viskas baigsis labai blogai, - ryžtingai pasakė ji. - Aš neprisidėsiu.

- Su-suprantu, - virpančiomis lūpomis išspaudė Aleksė ir sukukčiojo.

- Gerai. Nes aš su tavimi neisiu.

Vėliau tą vakarą Greisė pasijuto slenkanti į kandin sesers palei apkirptą gyvatvorę į rytus nuo didžiulio seno namo. Ne bet kokio namo. Vaitfildų šeimos rezidencijos, kurioje gyveno keliolika turtingųjų Vaitfildų kartų, o dabar - Railis.

- Tikra beprotybė, - šnibžtelėjo Greisė seseriai, kai jiedvi sutūpė už kelių žingsnių nuo užpakalinio lango. - Lioviausio sekiojusi Railį, kai man buvo keturiolika. Negaliu patikėti, kad vėl tai darau....